

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/44/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2311011071
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2311011071.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a členov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. X. XXXXX XXXX, pre prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 30. októbra 2024, sp. zn. 3T/259/2011, na verejnom zasadnutí konanom 18. novembra 2025 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušuje.
II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný A. B., nar. X. XXXXX XXXX v C., trvalé bydlisko D. E. F. XX, podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodzuje spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta z 21. októbra 2011, č. 1Pv 803/10, pre skutok v obžalobe právne kvalifikovaný vo vzťahu k obžalovanému ako zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 194 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, na tom skutkovom základe, že dňa 15.11.2010, medzi 10.30 hod. až 21.30 hod., v B. po vzájomne dohode a spoločným konaním spolu s nebohým G. H. a medzičasom právoplatne odsúdeným I. B. preliezli oplotenie rodinného domu číslo XXX, dostali sa na dvor, kde G. H. prešiel ku zadnej časti domu na terasu a rozbil okno na spálni a vošiel do rodinného domu, otvoril okno do ulice, aby mohol cez neho vojsť A. B., pričom I. B. ostal na dvore, aby strážil, následne A. B. a G. H. nachádzajúci sa v rodinnom dome spoločne z obývacej miestnosti na prízemí odcudzili televízor značky Samsung plazma s uhlopriečkou 102 cm, z obývacej miestnosti na poschodí televízor zn. Samsung plazma s uhlopriečkou 107 cm, stolový počítač zn. Asus, notebook zn. Apple, digitálny fotoaparát zn. Canon, zo spálne odcudzili zlaté prstene v počte 10 ks, náušnice v počte 5 párov, jednu sadu náušnic s retiazkou a prívieskom, 2 ks strieborných prsteňov, 4 ks retiazok, 4 páry náušnic a 2 ks prívieskov a zo zadnej časti dvora, spod prístrešku, odcudzili vozidlo značky Jeep Grand Cherokee, evidenčné číslo J. - XXX K., rok výroby 2005, VIN: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, čiernej metalízy, pričom uvedeným konaním bola L. L. I. spôsobená škoda vo výške 22.452,72 eur a poškodením vo výške 9.089,06 eur, hoci G. H. bol za trestné činy krádeže odsúdený rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/66/2009, právoplatným 12. júna 2009 a I. B. bol za trestné činy krádeže odsúdený rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/66/2009, právoplatným dňa 12. júna 2009, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku sa poškodený L. L. I., nar. XX.XX.XXXX, bydlisko B. F. XXX, so svojim nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

III. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta zamietajú.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom Okresného súdu v Galante (ďalej len okresný súd) z 30. októbra 2024, sp. zn. 3T/259/2011, bol A. B. (ďalej len obžalovaný) uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného v čase vyhlásenia rozsudku v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 194 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase vyhlásenia rozsudku (ďalej len Tr. zák.) na skutkovom základe, ktorý je opísaný v bode 2/ výroku tohto rozsudku.

2. Okresný súd za to u obžalovaného postupom podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody podľa § 42 Tr. zák., pretože pokladal trest uložený rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/178/2012 z 29. mája 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava z 27. mája 2014, sp. zn. 3To/86/2013, na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný.

3. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a poučení o opravnom prostriedku prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len prokurátor) zahlásil odvolanie proti výroku o vine a proti výroku o treste v neprospech obžalovaného. Obhajca obžalovaného si ponechal lehotu na podanie odvolania. Obžalovaný nebol prítomný pri vyhlásení rozsudku, jeho písomné vyhotovenie mu bolo doručené poštou, pričom odvolanie sám nepodal. Poškodenému, ktorý taktiež nebol prítomný pri vyhlásení rozsudku, bolo jeho písomné vyhotovenie doručené poštou, odvolanie v zákonom stanovenej lehote nepodal.

4. Prokurátor zahlásené odvolanie odôvodnil písomným podaním doručeným okresnému súdu 16. januára 2025. Prokurátor v odvolaní poukázal na sankcie, ktoré boli obžalovanému uložené v rozsudku okresného súdu a na to, že okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody. Vytykal okresnému súdu, že neakceptoval jeho návrh na uloženie spoločného trestu pri zrušení výrokoch o vine a treste v rozhodnutiach Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/111/2011, Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/85/2014, Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/123/2013, Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T/16/2014 a Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/123/2015. Citujúc ust. § 122 ods. 10 Tr. zák. argumentoval, že naplnenie skutkovej podstaty toho istého trestného činu ešte samo osebe neznamená, že ide o pokračovací trestný čin. Dôležité je zamerať sa aj na objektívnu a subjektívnu súvislosť. Z hľadiska času sa vyžaduje, aby jednotlivé čiastkové útoky mali určitú časovú súvislosť. Časová súvislosť je zachovaná v prípade, ak čiastkové útoky po sebe nasledujú v rámci niekoľkých hodín, dní, týždňov alebo aj mesiacov. Časová súvislosť nie je zachovaná v prípade, ak páchatel na niekoľko mesiacov upustí od protiprávneho konania a následne znovu začne páchať trestnú činnosť. Časová súvislosť sa musí vnímať aj prostredníctvom § 122 ods. 13 Tr. zák., teda ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa také konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok. V rámci subjektívnej súvislosti je dôležitý tzv. jednotiaci zámer páchatela, ktorý musí tento úmysel spáchať viaceré trestné činy, resp. viaceré čiastkové útoky nadobudnúť už v začiatkoch. Musí byť teda dopredu uzrozumený, že nepôjde len o jednorazovú akciu, ale o sériu čiastkových útokov. V prípade absencie subjektívnej súvislosti môže ísť predovšetkým o opakujúci sa trestný čin. Súd dospel k právnomu záveru, že v aktuálne prejednávanom prípade absentuje, resp. nie je dostatočne zachovaná časová súvislosť ako aj subjektívna súvislosť protiprávneho konania obžalovaného, teda sa nejedná o čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu, čím nie sú dostatočne naplnené podmienky na uloženie spoločného trestu.

4.1 Prokurátor ďalej argumentoval, že okresný súd správne rozhodol o vine obžalovaného, no nemožno sa stotožniť s názorom súdu, že v danej veci nejde o čiastkový útok pokračovacieho trestného činu. V danom prípade boli skutky obžalovaného páchané v krátkom časovom horizonte od júna 2010 do novembra 2010. Prokurátor je teda toho názoru, že v danej veci je dostatočne zachovaná časová súvislosť ako aj subjektívna súvislosť protiprávneho konania. Upustenie od uloženia súhrnného trestu v intenciách § 44 Tr. zák. považuje prokurátor za nezákonne uložený trest. Podľa neho tento skutok má byť posudzovaný ako čiastkový útok pokračovacieho trestného činu - zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 194 ods. 1 Tr. zák. V nadväznosti na uvedené prokurátor uviedol, že súd mal zrušiť výroky o vine a treste z vyššie cit. rozhodnutí a pri prevzatí výrokoch o vine z ďalších rozhodnutí uložiť obžalovanému spoločný a súhrnný trest vo výmere minimálne 5 rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do stredného stupňa stráženia. Čo sa týka výšky navrhovaného trestu, poukázal na to že ide o recidivistu, ktorý má v odpise registra trestov 22 záznamov.

4.2 Prokurátor vzhľadom na vyššie uvedené v konečnom návrhu žiadal, aby Krajský súd v Trnave (ďalej len krajský súd) zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste a sám rozhodol, tak, že zruší výroky o vine a treste z rozhodnutí Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/111/2011, Okresného súdu Komárno sp. zn. 11T/85/2014, Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/123/2013, Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T/16/2014 a Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/123/2015 vo vzťahu k spoločnému trestu a vo vzťahu k súhrnnému trestu zruší výrok o treste Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/4/2012 a pri prevzatí výrokoch o vine z ďalších rozhodnutí uloží obžalovanému za použitia § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, ods. 3, § 42 ods. 1 Tr. zák. spoločný a súhrnný trest vo výmere minimálne 5 rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do stredného stupňa stráženia.

4.3 K odvolaniu prokurátora sa obžalovaný nevyjadril ani sám, ani prostredníctvom obhajcu.

5. Obhajca písomným podaním doručeným okresnému súdu 4. novembra 2024 zahlásil voči rozsudku odvolanie, ktoré následne odôvodnil písomným podaním doručeným okresnému súdu 13. decembra 2024.

5.1. V odvolaní obhajca namietal, že okresný súd nesprávne vyhodnotil zistený skutkový stav. Argumentoval tým, že z vykonaného dokazovania nevyplýva bez dôvodných pochybností, že skutok sa udial tak, ako je uvedené v obžalobe, preto v súlade so zásadou in dubio pro reo, mal byť spod obžaloby jeho klient oslobodený. Obhajca ďalej poukázal na vadu konania, ktorou je rozpor obžalobnej skutkovej vety, ktorá bola následne aj prenesená do rozsudku. Už v súdnom konaní totiž preukazoval, že je nesprávne vypočítaná výška škody, prokuratúra však napriek tomu obžalobu nemodifikovala. Po preštudovaní spisu je zrejmé, že celková škoda je len vo výške 26.120 eur. Prokurátor a už pred ním aj vyšetrovateľ pochybili, keď celý čas uvádzali výšku škody tak, ako bola kvantifikovaná v uznesení o vznesení obvinenia, teda vyše 31.000 eur, pričom zabudli prihliadnuť na dôkazy, zabezpečené v priebehu prípravného konania, konkrétne odborné vyjadrenia a neskoršie výpovede samotného poškodeného. Škoda, ktorá vznikla poškodenému pozostáva z krádeže: Jeep Grand Cherokee, 1 TV Samsung LCD s uhlopriečkou 102 cm, 1 TV Samsung s uhlopriečkou 107 cm, 1 ks fotoaparát Canon, 1 ks stolový počítač Asus, 1 ks prenosný počítač Apple, zlato a šperky vymenované poškodeným. Okrem krádeže vznikla aj poškodením 2 ks dverí. Pri preštudovaní spisu je však podľa obhajoby zrejmé, že skutočná škoda je vo výške: Jeep Grand Cherokee – suma 18.670 eur podľa odborného vyjadrenia č. I. 167, 1 TV Samsung LCD s uhlopriečkou 102 cm – suma 450 eur podľa odborného vyjadrenia SATINA ELEKTRO, 1 TV Samsung s uhlopriečkou 107 cm – suma 450 eur podľa odborného vyjadrenia SATINA ELEKTRO, 1 ks fotoaparát Canon – suma 300 eur podľa odborného vyjadrenia SATINA ELEKTRO, 1 ks stolový počítač Asus – suma 750 eur podľa odborného vyjadrenia SATINA ELEKTRO, 1 ks prenosný počítač Apple – suma 2.000 eur podľa odborného vyjadrenia SATINA ELEKTRO a zlato a šperky vymenované poškodeným – suma 1.500 eur podľa opakovaných vyjadrení samotného poškodeného. Okrem krádeže došlo ešte k poškodeniu dvoch dverí, pričom ich nákupnú cenu uviedol poškodený ako 726,46 eur a 597,49 eur. V takomto prípade by celková škoda bola 25.443,95 eur.

5.2. Obhajca však akceptuje, že poškodený si musel zabezpečiť nové dvere tak ako konštatuje na č. I. 181 a tieto ho vyšli 2x850 eur podľa jeho vlastného vyjadrenia, teda spolu 1.700 eur. Pri akceptácii tejto sumy potom celková škoda predstavuje sumu 26.120 eur. Podľa obhajoby žiadna iná škoda nevznikla ani nebola vyšetrovaním zistená.

5.3. V konečnom návrhu potom obhajca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu, alternatívne aby obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

5.4. Prokurátor sa k písomne zdôvodnenému odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

6. K odvolaniam obžalovaného a prokurátora sa písomne vyjadril poškodený podaním doručeným okresnému súdu 17. februára 2025. Poškodený uviedol, že v predmetnej veci bolo vykonané podrobné a precízne dokazovanie, počas ktorého bola nesporne určená výška škody, žiaden z účastníkov ju nenamietali. Poškodený tiež poukázal na rozsudok Okresného súdu v Galante pod sp. zn. 3T/259/2011, ktorým boli obžalovaní A. B. a I. B. uznaní za vinných a zaviazaní nahradiť poškodenému škodu vo výške 20.000 eur. Podľa súdu nárok na náhradu škody bol preukázaný odbornými vyjadreniami, faktúrami a dodacími listami. Súd akceptoval požiadavku v tejto zníženej výške uplatnenú poškodeným a zaviazal oboch obžalovaných nahradiť uvedenú sumu spoločne a nerozdielne. Poškodený uviedol, že citovaný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 19. júna 2014 vo vzťahu k obžalovanému B. a vo vzťahu ku obžalovanému B. právoplatnosť nenadobudol v dôsledku jeho odvolania. Poškodený uplatňoval nárok na náhradu škody v uvedenej zníženej sume motivovaný snahou o čo najrýchlejšie vysporiadanie vzťahov. Okresný súd rozsudkom pod sp. zn. 3T/259/2011-1038 uznal obžalovaného za vinného, s nárokom na náhradu škody odkázal poškodeného na civilný proces. Poškodený uviedol, že nie je daný žiadny ako právny, tak i vecný dôvod na takýto postup, obzvlášť v situácii, keď jeden zo

spolupáchateľov bol už v tejto veci právoplatne na náhradu škody zaviazaný. Záverom sa poškodený domáhal, aby súd vyslovil povinnosť na náhradu škody aj voči obžalovanému B. ako spolupáchateľovi. 7. Spisový materiál bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o oboch odvolaniach dňa 25. marca 2025.

8. Za účelom ich prejednania nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 18. novembra 2025, ktorého sa zúčastnil prokurátor krajskej prokuratúry (ďalej len prokurátor) a obhajca obžalovaného JUDr. Bartošovič. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti obžalovaného a poškodeného, ktorí boli o termíne riadne a včas upovedomení, nedostavili sa a svoju neúčast neospravedlnili. Krajský súd dokazovanie na verejnom zasadnutí nedopíňal, nakoľko žiadne návrhy v tomto smere strany nemali. Pokiaľ ide o konečné návrhy, prokurátor sa v plnom rozsahu pridržiaval podaného odvolania, odkázal naň ako aj na konečný návrh, ktorý bol na verejnom zasadnutí oboznámený. Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného, prokurátor ho považoval za nedôvodné a žiadal ho zamietnuť. Obhajca obžalovaného navrhol, aby súd zamietol odvolanie prokuratúry, pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného, pridržiaval sa skutočností v ňom uvedených, alternatívne pokiaľ by sa súd stotožnil s argumentami obhajoby ohľadom výšky škody, navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zmenený, a to vzhľadom na skutočnosť, že výška škody už dnes nie je relevantná, pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu. Dodal, že to platí len v situácii, že krajský súd bude mať vinu obžalovaného za preukázanú.

9. Podľa § 315 Tr. por., o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por., odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací podľa § 315 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Tr. por. a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Tr. por., ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., lebo odvolanie podali obžalovaný a prokurátor ako oprávnené osoby, v zákonom stanovenej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Krajský súd následne postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné a odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Ku konaniu, ktoré predchádzalo

11. Krajský súd úvodom pripomína, že sa touto vecou už zaoberal, keď uznesením z 21. mája 2015, sp. zn. 6To/78/2014, postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu zo 14. mája 2014, sp. zn. 3T/259/2011, v časti týkajúcej sa obžalovaného A. B. v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

12. Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, v tomto smere prokurátor a ani obžalovaný žiadne chyby konania nevytýkali a chyby konania odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., krajský súd vlastným prieskumom nezistil. Zo zápisnice z hlavného pojednávania vyplýva, že okresný súd po vrátení veci postupoval v procese dokazovania v súlade so zákonom a že dodržal aj ostatné ustanovenia zákona viažuce sa k príprave a priebehu hlavného pojednávania.

K rozsahu dokazovania

13. Pokiaľ ide o rozsah dokazovania, tak okresný súd po vrátení veci postupoval v intenciách určených už skôr odvolacím súdom a na hlavnom pojednávaní vykonal postupne všetky dôkazy navrhnuté stranami, žiaden navrhnutý dôkaz neostal opomenutý. O tom svedčí aj vyjadrenie strán pred ukončením dokazovania, že žiadne ďalšie dôkazné návrhy nemajú. Správne tiež okresný súd tie dôkazy, na

ktorých strany už viac netrvali, nevykonával. Krajský súd zdieľa názor okresného súdu, že takýto rozsah dokazovania bol dostatočný pre spravodlivé, stavu veci a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie.

K spôsobu hodnotenia dôkazov

14. Obžalovaný popiera spáchanie skutku a v odvolaní kritizuje spôsob, akým okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy a akým ustálil jeho vinu.

15. Vo všeobecnosti možno ku kritike spôsobu hodnotenia dôkazov obžalovaným uviesť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Tr. por. nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak vyjadrené, Tr. por. neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

15.1. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

15.2. Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prizvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

15.3. Na preukázanie toho, či sa skutok pre ktorý bola osoba obžalovaná sa stal, ako i na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych i nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov a skutočností, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku, t. j. či sa skutok stal, či z jeho spáchania obžalovaného spoľahlivo usvedčujú a súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného právneho záveru. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania sa stal. Na tomto mieste je nutné zdôrazniť, že ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. V trestných veciach musia byť dôkazy totižto nad slnko jasnejšie (z lat. in criminalibus probationes debent esse luce clariores).

15.4. Každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie vo veci musí byť v súlade s uvedenou zásadou spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať žiadnu pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo opačného záveru. Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, bude nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady „in dubio pro reo“, t. j. v pochybnostiach v prospech obvineného (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6To/8/2018 z 20. februára 2019).

15.5. Za dôvodnú pochybnosť možno pritom považovať takú pochybnosť, ktorá by spôsobila, že sudca alebo orgán činný v trestnom konaní po dôkladnom, nestrannom zhodnotení všetkých dostupných dôkazov by bol tak nerozhodný, že by nemohol povedať, že získal ustálené presvedčenie o vine obžalovaného. Je to teda taká pochybnosť, ktorá by u rozumnej osoby zapríčinila, aby zaváhala alebo zastala pri vybavovaní dôležitej životnej záležitosti. Nízke požiadavky na istotu zvyšuje nebezpečenstvo justičných omylov a naopak požiadavka istoty skutkového zistenia bez dôvodných pochybností potom

podstatne zvyšuje autoritu práva, pretože rozsudok opretý len o pravdepodobné zistenie viny nemá náležitú morálnu váhu a nie je spoločnosťou hodnotený ako akt spravodlivosti. Preto požiadavku bezpečného skutkového zistenia bez dôvodných pochybností nie je možné zamieňať s nebezpečnou teóriou, že stačí pravdepodobné usvedčenie páchatela.

16. Vychádzajúc z uvedených teoretických východísk krajský súd konštatuje, že v tejto trestnej veci okresný súd nehodnotil vykonané dôkazy v súlade s pravidlami rozvedenými vyššie v texte, v dôsledku čoho dospel k takému skutkovému záveru o vine obžalovaného, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

16.1. Treba zdôrazniť, že vo veci došlo k zmene zákonného sudcu (po JUDr. Miženkovi vec prevzal 6.8.2015 sudca JUDr. Studenčan), že obžalovaný vyjadril nesúhlas s touto zmenou v zmysle ust. § 277 ods. 5 Tr. por., preto bol okresný súd povinný pri hodnotení prihliadať striktne iba na tie dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní realizovanom po vyjadrení tohto nesúhlasu obžalovaným, teda po 7. februári 2018.

16.2. Z takto vykonaných dôkazov je jediným usvedčujúcim dôkazom voči obžalovanému výpoveď spoluobvineného G. H. z prípravného konania z 30. novembra 2010, ktorá bola na hlavnom pojednávaní prečítaná, keďže G. H. medzičasom zomrel. V tejto výpovedi G. H. okrem I. B. za spolupáchateľa označil práve obžalovaného. Faktom ale je, že G. H. v prípravnom konaní vypovedal ešte raz, konkrétne dňa 28. februára 2011, v ktorej výpovedi za tretieho spolupáchateľa označil M. N. a poprel svoje predchádzajúcej vyjadrenia vo vzťahu k obžalovanému. Aj táto jeho výpoveď bola tzv. sprocesnená jej prečítaním na hlavnom pojednávaní. Medzičasom právoplatne odsúdený I. B., aktuálne vystupujúci v procesnom postavení svedka, na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a odmietol vypovedať, jeho verziu udalosti preto nepoznáme. Svedok M. N. vo svojej výpovedi pred súdom poprel tvrdenia G. H. o tom, že by mal mať účasť na žalovanom skutku. A pokiaľ ide o obžalovaného, ten svoju účasť na čine na výsluchu pred súdom poprel a aj v prečítanej výpovedi z prípravného konania akúkoľvek účasť na čine popiera.

16.3. Pôvodne spoluobvinený G. H. teda vypovedal raz tak, raz tak, svedok I. B. nevypovedá vôbec a obžalovaný účasť na skutku popiera. Nikto iný z vypočutých svedkov nemal o priebehu skutku vedomosť, ani len sprostredkovanú. Pred súdom neboli vykonané ani žiadne kamerového záznamy, ktoré by mohli mať s vecou súvis. A ani žiadne zadokumentované stopy z miesta činu nemožno spojiť s osobou obžalovaného. Potom to jediné, čo spája obžalovaného so skutkom, je to, že prechodne užíval osobné motorové vozidlo Jeep Grand Cherokee, ktoré bolo pri čine odcudzené. Užívanie predmetného vozidla ani obžalovaný nerozporoval, no od začiatku sa bránil, že odcudzené vozidlo mu dal do užívania G. H., čo G. H. aj potvrdil v prečítanej výpovedi z 28. februára 2011.

16.4. Za tohto dôkazného stavu je podľa mienky krajského súdu vylúčené dospieť k jednoznačnému a ničím nespochybniteľnému záveru o vine obžalovaného, resp. ku skutkovému záveru, že skutok opísaný v obžalobe spáchal aj obžalovaný (spoločným konaním s inými osobami). Aj po vykonaní všetkých dôkazov navrhnutých prokurátorom totiž existujú rozumné (dôvodné) pochybnosti, ktoré vytvárajú jednak (i) z dvoch protichodných a rovnocenných výpovedí medzičasom zosnulého G. H. z prípravného konania, ktoré znižujú jeho vierohodnosť a tiež (ii) z absencie akýchkoľvek iných priamych, či nepriamych dôkazov. Tieto dôvodné pochybnosti nie je spôsobilý rozptýliť ani fakt, že obžalovaný užíval odcudzené motorové vozidlo Jeep Grand Cherokee, pretože to automaticky neznamená, že sa priamo na žalovanej krádeži aj osobne podieľal.

16.5. Inak vyjadrené, štruktúra použiteľných a usvedčujúcich priamych a nepriamych dôkazov bola v tejto trestnej veci natoľko slabá, že neumožňovala vysloviť nepochybný a jednoznačný záver o tom, že žalovaný skutok spáchal aj obžalovaný. I keď indície v tomto smere boli, na jeho usvedčenie chýbala taká komplexná sústava dôkazov, ktorá by sa vzájomne doplňovala, bola by logická, ničím nenarušená a vo svojom celku by nielen spoľahlivo preukazovala všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčovala z jeho spáchania aj obžalovaného, ale súčasne by rozumne vylučovala možnosť akéhokoľvek iného záveru. A o takú situáciu v tejto veci nešlo.

16.6. Možno tak zhrnúť, že okresný súd zásadne pochybil, keď za tohto dôkazného stavu uznal obžalovaného za vinného zo žalovaného skutku. Odvolanie obžalovaného bolo v tomto smere dôvodné, preto mu krajský súd vyhovel a postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil. Keďže rozsah dokazovania určený prokurátorom ako nositeľom dôkazného bremena bol v konaní vyčerpaný, dospel krajský súd k záveru, že procesná situácia dovoľuje, aby krajský súd vo veci podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol, zohľadňujúc aj doterajšiu dĺžku konania, preto tak učinil a obžalovaného postupom podľa § 285 písm. c) Tr. por. oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

K odkázaniu poškodeného na civilný proces

17. Krajský súd poškodeného postupom podľa ust. § 288 ods. 3 Tr. por. odkázal s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces, pretože v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby ide o obligatórny procesný postup súdu.

K odvolaniu prokurátora

18. Keďže došlo k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby, je evidentné, že odvolanie prokurátora, ktorým sa domáhal uloženia spoločného a súhrnného trestu obžalovaného, stratilo svoju relevanciu v zmysle zásady niet trestu bez viny (z lat. nulla poena sine culpa), preto bolo krajským súdom toto odvolanie podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuté.

19. Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.